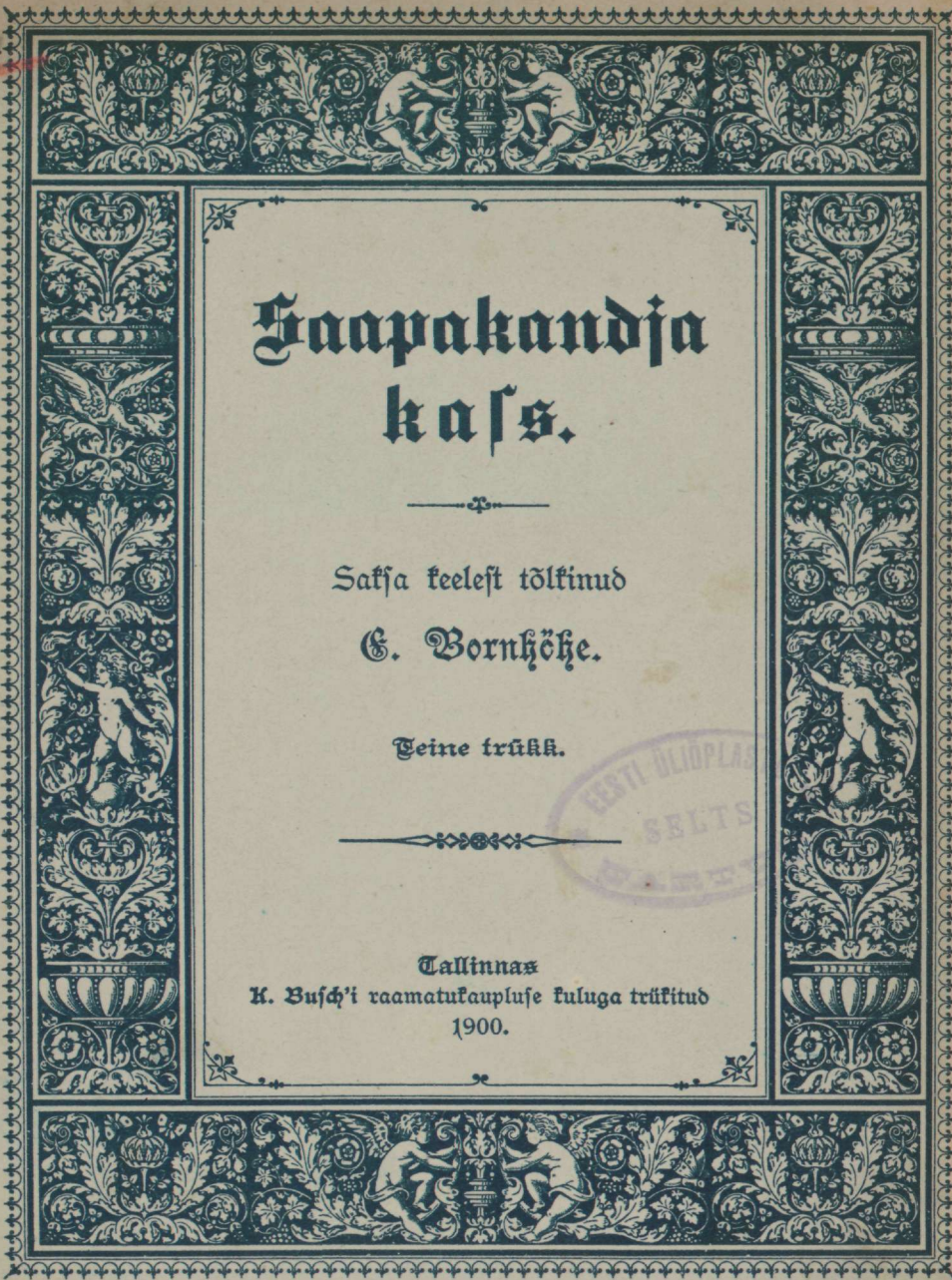

2586
A
I. 2865. 865

Paapakandja käs.

Saksa keelest tõlkinud

G. Bornhöfje.

Teine trükk.

Tallinnas

K. Busch'i raamatukaupluse eeluga trükitud
1900.

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 29-го августа 1880 г.

Типографія Августа Бушъ, Ревель, Вышгородъ № 8.

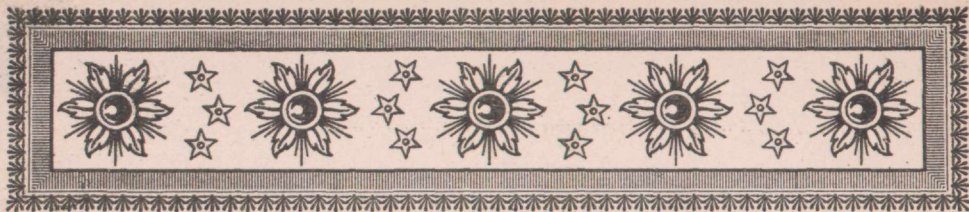

I. 2865.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

34938

Saapakandja kass.

Saksa keelest tõlkinud E. Bornhöhe

Khel möldril oli kolm poega ja kui ta suri, ei jätnud ta neile muud vara pärida, kui oma westi, ühe eesli, ja ühe kassi. Vanem poeg sai westi, järgmine eesli omale, nooremale ei jäänud muud järele, kui kass, mis teda väga kurwastas. „Mis wendadel wiga elada?“ ütles ta. „Nemad wõiwad westiga ja eesliga raha teenida, aga mis kasu mina tühjast kassist saan?“ Kui kass seda kuulis, waatas ta oma peremehe otsa, tegi tõsise näo ja hakkas forraga rääkima: „Armas peremees, ärge kurwastage; kui minule koti annate ja paari ilusaid saapaid teha lasete, siis wõite minust suurt tulu saada.“ Waene möldri poeg ei mõistnud küll mitte, mis nõuu kassil oli, aga ta täitis siiski tema tahtmist, andis talle koti ja lastis talle paari ilusaid saapaid teha.

Kass tõmbas saapad jalga, wõttis koti selga ja marsis mäe otsa, kus palju kodujäneseid pesitses. Kotis oliwad tal

wärsteb kappad; kass pani koti maha ja heitis ise kui kārwanult selle kõrwa. Wārste kassa haifu pääle tuli sedamaid üks maias lodujānes ja puges koti suust sisse. Nagu wālk largas kass järele, kīgistas lodujānese āra ja kandis ta kotiga kuninga losfi. Kui teda kuninga ette lasti, kummardas kass maani ja ütles: „Oma peremehe, krahw Karabase nimel on mul auu kuninga majesteedile üht lodujānest kingiks pakkuda.“ „Ütle oma peremehele, et ma teda tänan,“ kostis kuningas.

Teineford puistas kass odrateri oma kotti, peitis koti wiljapõllu sisse, heitis ise selle kõrwa maha ja tegi, kui oleks ta sügawas unes. Sedamaid tuliwad paar maiast põllupüüd ja pugesiwad kotti odrateri nosima. Nagu wālk largas kass järele, kīgistas püüd āra ja wiis nad krahw Karabase nimel kuningale kingiks. Niisama tõi ta kuningale weel mitu korda magusat jahisaaki kingiks, ikka krahw Karabase nimel, ja kuningas kāsitis krahw Karabast tänada ja andis kassile hää jootraha.

Ühel päewal ütles kass oma peremehele: „Tāna tuleb kuningas oma tütrega mööda jõe äärt lusti sõitma. Teil seisab õnn ukse ees, kui minu nõuu kuulda wõtate. Teil ei ole muud teha, kui ühes kohas, kus mina näitan, jõkke sup-
lema minna; kõik, mis selle pääle tuleb, on minu mure.“

Möldri poeg wöttis kassi nõuu kuulda. Kui ta nüüd halasti wee sees oli, sõitis kuningas mööda ja kass tarjus kõigest jõuust: „Appi, appi, krahw Karabas upub āra!“ Seda kisa kuuldes pistis kuningas pää tõllast wälja, tundis

Kassi, kes temale imetihti magusat jahisaaki toonud, lohe ära ja käskis oma ihufaitsjaid krahwi herra elu päästa. Kuna seda weest wälja tõmmati, lähenes kass uuesti kuningale ja ütles, et masuurikud tema peremehe riided suplemise ajal jõe kaldalt ära warastanud. Kuningas andis teendritele käsu, krahwi herra tarbeks lossist kõige kaunima ülikonna tuua.

Kui mõldri poeg uues, toredas ülikonnas tõlla juurde astus, leidis kuningale tütar temast suurt meelehääd ja kuningas kutsus teda oma juurde tõlda. Kass aga lippas tõlla eel ja kui ta kema heinamaa juurde jõudis, kus talumehed heina niitsiwad, ütles ta neile: „Kui teie kuningale ei ütle, et see heinamaa krahw Karabase oma on, siis saate toledal kombel jugeda.“ Warsti jõudis ta kuningas heinamaa juurde ja küsis niitjate käest, kelle see pidi olema. „See on krahw Karabase oma,“ kostiwad talumehed, sest nad kartsiwad kassi ähwardust.

Kass oli jälle juba tüüti maad ette rutanud ja kui ta suure wiljapõllu juurde jõudis, mida talumehed parajasti niitsiwad, ütles ta neile: „Kui teie kuningale ei ütle, et see wiljapõld krahw Karabase oma on, siis saate toledal kombel jugeda.“ Warsti jõudis ta kuningas wiljapõllu juurde ja küsis niitjate käest, kelle see pidi olema. „See on krahw Karabase oma,“ kostiwad talumehed kassi ähwardust kartes.

Nõnda tegi kass weel mitu korda ja kuningas ei suutnud küllalt imestada krahw Karabase maade suuruse ja rikkuse üle.

Ikka tõlla eel jookstes jõudis kass wiimaks toreda lossi

ette, mis ühe päratu rikka nõia oma oli. Kass palus nõia jutule saada ja sai lahkesti vastu võetud. „On see tõsi,“ algas ta juttu, „et Teie, armuline herra, ennast igaks elajaks võite muuta, olgu kas lõwiks või elewandiks?“ „Jah, see on tõsi,“ kostis nõi, „ja et sa selles ei kahtleks, siis tahan ma ennast kohe lõwiks muuta.“ Ühe filmapilguga seisis mõirgaw lõwi kassi ees. See tegi, kui oleks tal suur hirm nahas, ja putkas katuse torusse. Kui nõi ennast jälle inimeseks oli muutnud, puges kass torust välja ja ütles, et ta hirmu pärast peaaegu surunud olla. „Mulle on ka räägitud,“ lisas ta juurde, „et Teie ennast hoopis tillukeseks elajaks, näituseks hiireks võite muuta, aga ma ei taha seda uskuda, sest see on täitsa võimata asi.“ „Minu käes ei ole misgi asi võimata,“ kostis nõi uhkesti, muutis enese hiireks ja hakkas mööda põrandat sibama. Krapsti! kargas kaval kass hiire turjast finni ja pani ta terwelt nahka.

Warsti jõudis kuningas toreda lossi ette. Kass läks tõllale vastu, kummardas maani ja ütles: „Tere, majesteet, krahw Karabase lossis!“ „Oi, oi, krahwi herra,“ hüüdis kuningas imestades, „kas see tore loss on ka Teie oma? Oma elu ajal ei ole ma suuremat toredust näinud. Kui lubate, siis waatan ma lossi ka seestpoolt.“ Mõldri poeg kummardas, kuninga tütar võttis tema käe alt finni ja nõnda läksivad nad marmoritrepist üles uhkesti ehitud saali, kus rohke sõbmaaeg, mida nõi oma sõpradele walmistanud laual seisis. Nõia sõbrad ei julenud aga lossi sisse tulla, sest et

kuninga tõld jääl seisis. Kuningas märkas, et krahw Karabas raha ja wara poolest päratu rikas ja ka muidu terna wiisakas noormees oli. Selle pärast tõstis ta söömaajal joodawa wiinaga täidetud karikat ja ütles: „Krahwi herra, kui Teie minu wäimees tahate olla, siis lööme klaasid kokku.“ Seda ei lastnud mõldri poeg enesele teist korda ütelda ja seltsamal päewal saidwad pulmad peetud.

Saapakandja kass aga, kes tõid selle ime korda oli saanud, sai kuningriigi suureks herraks ja ministriks, kuid oma peremehe käest sai ta kõwa käsu, walet ja luiskamist edespidi maha jätta. Kass kuulas käsku ja rääkis sest saadil ainult puhast tõtt, nagu teisedgi ministrid.

Kind 15 kop.